

GUDRĪBAS GRĀMATAS • SEPTĪTĀ BURTNĪCA

Planētas, Mēness un zodiaks

Septiņas debesu enerģijas



BLUSABOOKS



Planētas, Mēness un zodiaks

SEPTIŅAS DEBESU ENERĢIJAS

Katrai nodaļai — četras daļas

KO MĀCA MĀCĪBA

tradīcija pilnā balsī, kā to stāsta tās
sekotāji

VIENKĀRŠIEM
VĀRDIEM

tas pats vienā vai divos teikumos

SVEŠVĀRDI

nodaļas jēdzieni un to skaidrojumi

KO SAKA ZINĀTNE

kas ir astronomija, kas vēsture, kas nav
pierādīts

Simbolu valoda un ritms, ne likteņa pareģojums. Grāmata neaizstāj ārsta padomu.

Gudrības grāmatas · MMXXVI

© 2026 SIA "Blusa Entertainment" (reģ. Nr. 40203726725) · Gudrības grāmatas. Visas tiesības aizsargātas. Šī grāmata, tās zīmējumi un izdrukājamās kartes ir autordarbs. Tos aizliegts kopēt, pavairot, izplatīt vai publiskot pilnībā vai daļām bez autora rakstiskas atļaujas. Pārkāpējiem iestājas Autortiesību likumā paredzētā atbildība. Atļaujas: contact@blusa.eu. Kartes drīkst drukāt tikai personīgai lietošanai. Grāmata neaizstāj ārsta padomu.

SATURS

<i>Priekšvārds</i>	4
I Septiņas debesu enerģijas	5
II Planētu atbilstības	9
III Saturns — laika skolotājs	13
IV Saule un gada ritenis	17
V Mēness	21
VI Zodiaka ritenis	25
VII Zodiaks ķermenī	29
VIII Divpadsmit ap vienu	33
IX Dzīvot ar debesu ritmu	36
<i>Noslēgums</i>	40
<i>Izdrukājamās kartes — astoņas lapas</i>	41
<i>Svešvārdu vārdnīca</i>	50



PRIEKŠVārds

Kādreiz cilvēks debesis pazina labāk nekā kaimiņu ciemu. Pēc Mēness sirpja viņš zināja, kad sēt, pēc Sietiņa — kad tuvojas ziema, pēc saullēkta vietas meža malā — cik tālu vēl līdz Jāņiem. Septiņas kustīgās gaismas nakts debesīs — Saule, Mēness un piecas klejotājas zvaigznes — deva vārdus nedēļas dienām, metāliem un raksturiem, un divpadsmit zīmes ap Saules ceļu kļuva par lielāko bilžu grāmatu, ko cilvēce jebkad lasījusi.

Šī grāmata stāsta par to bilžu grāmatu — par klasisko astroloģiju, kādu to pierakstīja hermētiķi, renesanses filozofi un Kornēlijs Agripa, un par Mēness gudrību, ko joprojām atceras dārznieki un vecmāmiņas. Katrai nodaļai ir četras daļas: ko māca mācība, pilnā balsī un bez izlaidumiem; tas pats vienkāršiem vārdiem; svešvārdi, kas nodaļā parādījās; un ko par to saka zinātne un vēsture — kas ir astronomija, kas ir sena tradīcija un kas nav pierādīts.

Grāmatas otrajā daļā ir astoņas izdrukājamas lapas: septiņas planētu kartes ar simbolu, dienu, metālu, krāsu un īpašībām un Mēness fāžu kalendārs. Tās var likt pie sienas vai dienasgrāmatā un lietot kā atgādinājumu, kādā nedēļas un mēneša rītmā tu dzīvo.

Un vēl viens vārds. Zvaigznes neizlemj tavā vietā, un Mēness nav vainīgs pie tavas sliktās dienas. Bet debesu ritms ir īsts, un simbolu valoda ir viena no vecākajām, kādā cilvēks runājis par sevi. Mācīties to lasīt nozīmē mācīties skatīties — uz augšu un sevi.

I. NODAĻA

SEPTIŅAS DEBESU ENERĢIJAS

KO MĀCA MĀCĪBA

Senā mācība sākas ar vienkāršu novērojumu: nakts debesīs lielākā daļa zvaigžņu stāv savās vietās un griežas kopā kā viens liels rats, bet septiņas gaismas pa šo ratu klejo. Tās ir Saule, Mēness, Merkurs, Venēra, Marss, Jupiters un Saturns — septiņas klasiskās planētas. Tieši tāpēc, ka tās kustas, senie tās uzskatīja par dzīvām un darbīgām: tie ir debesu spēki, kas iedarbojas uz visu, kas notiek zem tiem.

Mācības acīs planēta nav tikai lode tālumā. Tā ir princips, īpašība, enerģija, kas izpaužas visos pasaules līmeņos vienlaikus — debesīs kā gaisma, zemē kā metāls, augā kā salds vai rūgts spēks, cilvēkā kā rakstura vilciens. „Kā augšā, tā apakšā”: cilvēks ir mazā pasaule, mikrokosms, un viņā dzīvo visas septiņas debesu enerģijas. Saule viņā ir dvēsele un griba, Mēness — prāts, jūtas un atmiņa, Merkurs — valoda un doma, Venēra — mīlestība un skaistums, Marss — drosme un spēks, Jupiters — plašums un gudrība, Saturns — robeža, laiks un pienākums.

Arī kārtība, kādā planētas stāv, ir sena. Babilonas un hellēnisma astronomi tās sakārtoja pēc ātruma — no lēnākās uz ātrāko: Saturns, Jupiters, Marss, Saule, Venēra, Merkurs, Mēness. Šī haldiešu kārtība ir septiņu sfēru kāpnes: dvēsele, tā māca, nāk pasaulē cauri visām septiņām un no katras paņem līdzīgu savu dāvanu.

Septiņi eņģeļi un septiņas dienas

Jūdu un kristīgajā mistikā katrai planētai ir savs eņģelis — vēstnesis, caur kuru spēks nāk lejup. Renesanses grāmatas tos sauc tā: Saulei Mihaēls, Mēnesim Gabriēls, Merkuram Rafaēls, Venērai Anaēls, Marsam Kamaēls, Jupiteram Sahiēls

un Saturnam Kasiēls. Atklāsmes grāmatā (1:20) Cilvēka Dēls tur labajā rokā septiņas zvaigznes, kas ir septiņu draudžu eņģeļi, un mācība tajā redz to pašu septiņu debesu spēku tēlu. Ījaba grāmatā (38:31–33) Dievs jautā, vai cilvēks spēj savaldīt Sietiņu un Orionu un vai viņš zina debesu likumus, — tāvad zvaigžņu kārtība ir daļa no radīšanas gudrības.

Katrai planētai ir arī sava diena. Svētdiena pieder Saulei, pirmdienā Mēnesim, otrdienā Marsam, trešdienā Merkūram, ceturtdienā Jupiteram, piektdienā Venērai, sestdienā Saturnam. Nedēļa ir septiņu debesu spēku aplis, un, dzīvojot pa dienām, cilvēks katru nedēļu iziet cauri visām septiņām enerģijām — kā caur septiņām istabām vienā mājā.



1. ZĪMĒJUMS

Septiņas planētas haldiešu kārtībā; zvaigznes līnijas izveido nedēļas dienu secību.

VIENKĀRŠIEM VĀRDIEM

Senie cilvēki debesīs redzēja septiņas kustīgas gaismas. Mācība tās uzskata par septiņiem spēkiem, kas dzīvo arī cilvēkā, un katram piešķir eņģeli un nedēļas dienu. Tā debesis kļūst par nedēļas kalendāru.

SVEŠVĀRDI

Planēta — no grieķu *planētēs*, „klejotājs”; senatnē jebkura gaisma, kas pārvietojas starp nekustīgajām zvaigznēm, arī Saule un Mēness.

Klasiskās planētas — septiņi ar neapbruņotu aci redzami klejotāji: Saule, Mēness, Merkurs, Venēra, Marss, Jupiters un Saturns.

Haldiešu kārtība — planētu secība pēc to šķietamā ātruma debesīs: Saturns, Jupiters, Marss, Saule, Venēra, Merkurs, Mēness.

Mikrokosms — „mazā pasaule”; cilvēks kā visuma atspulgs.

Hermētisms — mistiska un filozofiska tradīcija, kas balstās uz tekstiem, kurus piedēvē Hermajam Trismegistam.

Sietiņš — latviešu tautas nosaukums Plejādēm, spožai zvaigžņu kopai Vērša zvaigznājā.

 KO SAKA ZINĀTNE

Novērojums, no kura mācība sākas, ir precīzs. Ar neapbruņotu aci tiešām redzami tieši septiņi debess ķermeņi, kas pārvietojas starp zvaigznēm, un haldiešu kārtība atbilst to patiesajam kustības ātrumam. Taču šodien zinām, ka tie ir ļoti dažādi: Saule ir zvaigzne, Mēness — Zemes pavadonis, pārējie pieci — planētas, kas riņķo ap Sauli tāpat kā Zeme. 1781. gadā ar teleskopu atklāja Urānu, 1846. gadā — Neptūnu, un „septiņi” palika vēstures, ne dabas skaitlis.

Septiņu dienu nedēļa nāk no diviem avotiem: Bībeles radišanas nedēļas un Tuvo Austrumu astronomijas. Planētu vārdi dienām parādās Romas impērijā mūsu ēras pirmajā gadsimtā — tie atrodami pat uz Pompeju sienām uzskrāpētos sarakstos. No tiem nāk franču *lundi* (Mēness) un *mardi* (Mars), angļu *Saturday* un *Sunday*; vāciski Marsu, Merkuru, Jupiteru un Venēru aizstāja ar saviem dieviem Tīvu, Vodenu, Toru un Frīgu. Latviešu dienu nosaukumi ir cita tradīcija — tie vienkārši skaita: pirmā, otrā, trešā diena. Planētu eņģeļu saraksti dažādos manuskriptos atšķiras, un vienota kanona nav.

Ka planētas iedarbojas uz cilvēka raksturu, nav pierādīts. Bet septiņu gaismu ritms tūkstošiem gadu ir kārtojis cilvēku laiku, un tas ir vēstures fakts.